VII. évfolyam, 40. szám

1951. október 4

Ludas Matyi

70 fillér

Van benne logika

Amerika 8 milliárdot adott kölcsön Angliának a német Wehrmacht megsemmisítésére és most visszaköveteli ezt az összeget, hogy a német Wehrmachtot újjáépítse belőle.

BELFÖLDRŐL JELENTJÜK:

Találós kérdés

Kik ezek, akik az éj sötétjében meredten tekintenek a messzeségbe?

Egy pesti házaspár, aki értesítést kapott a Tükertől és már reggel óta lesi a szeneskocsit.

Az önkritika bajnoka

— Elvtársak, köpjetek le, rúgjatok belém, én egy utolsó rongy öntömjénező vagyok.

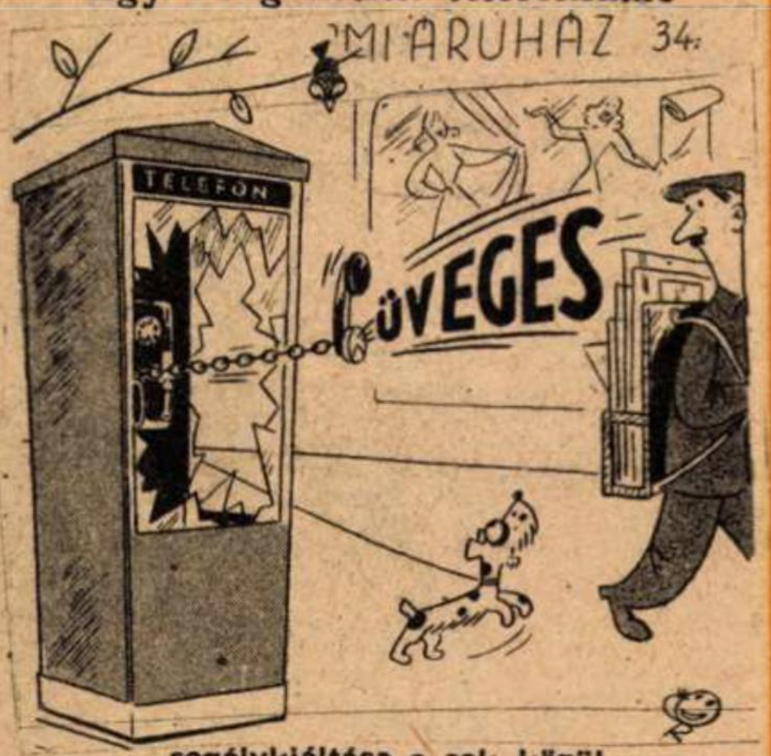
Aminek nem szabadna lennie

— Kérem, négy héttel ezelőtt visszaadtam három méter hibás szövetet. Mi van a reklamációmmal?

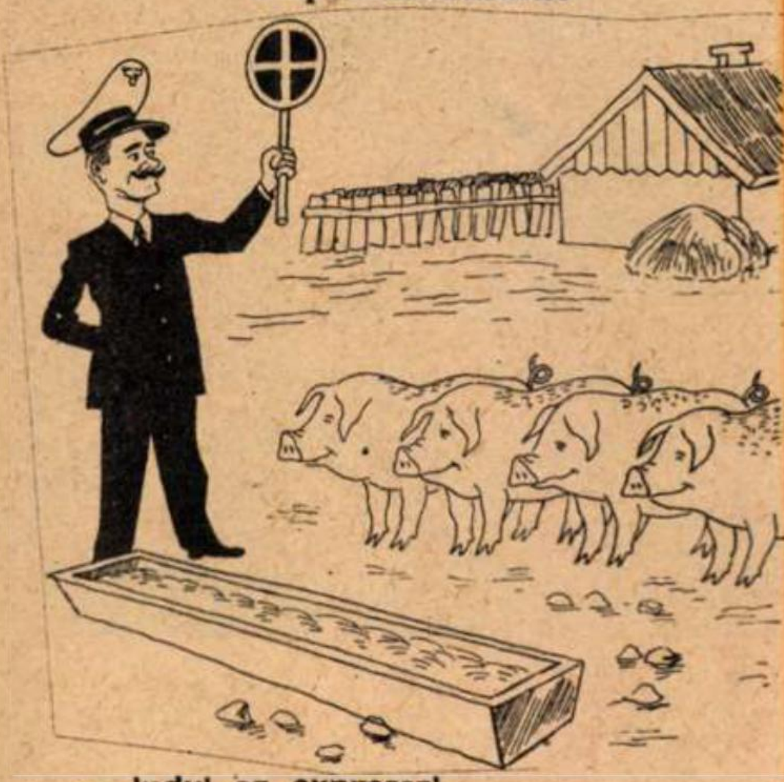
— A gyár azt válaszolta, hogy nem ér rá az üggyel foglalkozni, el van foglalva a minőségért folytatott harccal.

Egy üvegezetlen telefonfülke

segélykiáltása a sok közül!

Expresszhizlalás

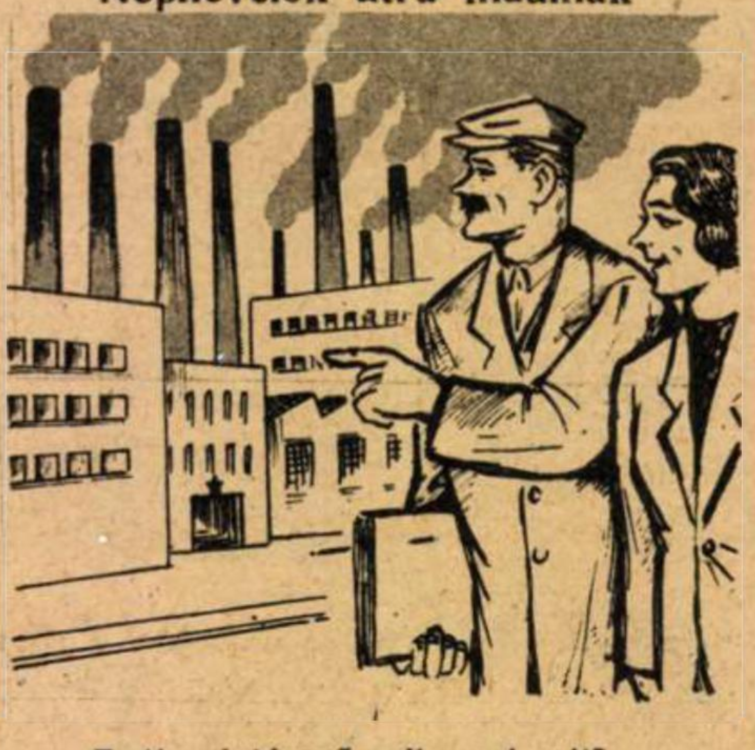
— Indul az expressz!

Ezt álmodta az éjjel az a vállalatvezető...

...akit nappal is gyötörnek a be nem tartott szállítási határidők.

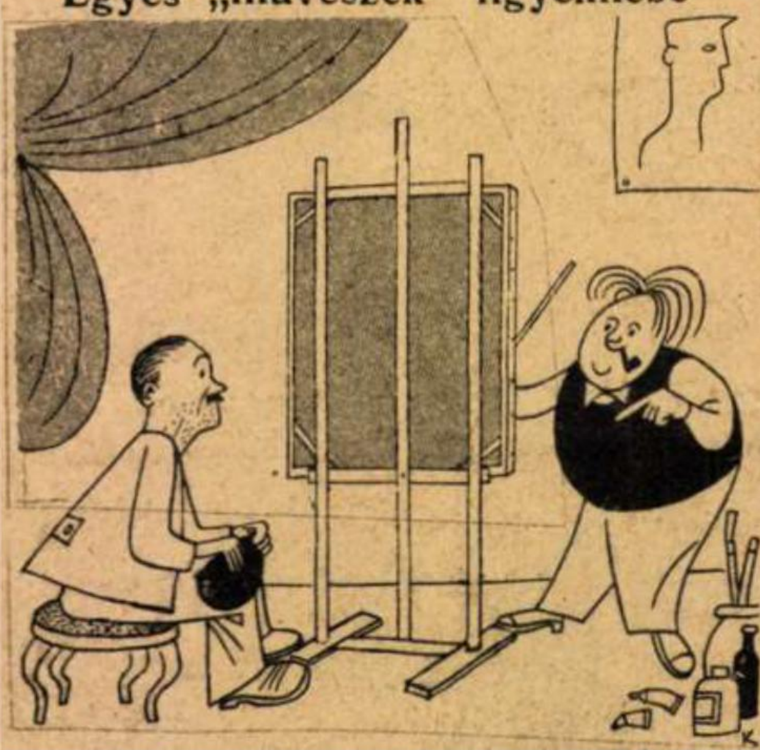
Népnevelők útra indulnak

— Tudja elvtársnő, mik azok ott?

— Hogyne. Legmeggyőzőbb érveink egy csoportja...

Egyes „művészek" figyelmébe

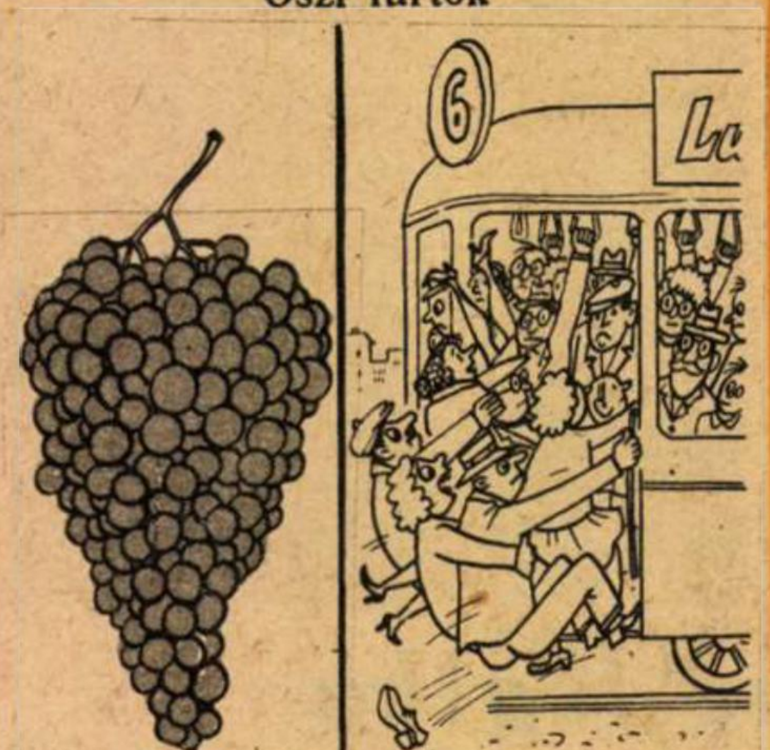
— Azért kérettem kedves szomszéd, mert egy elmélyült realista képet akarok festeni a kohómunkások szép és nehéz munkájáról. Meséljen arról, hogyan is csinálják azt az izét...

Módosult nóta

...arról, hogy kitűnően látja el a reábízott állatokat.

Őszi fürtök

Zavarok a bányászok ellátásában

TANÁCSTAG: Jogos a panasza, bányász elvtárs, majd utánanézünk a dolognak.

BÁNYÁSZ: Helyes. De még jobb volna, ha az elvtársak előtte néznének utána!

Egy rövidlátó töprengése

— Ez most lift, vagy telefonfülke?

Okos gyerek

— Tudod-e miből lesz a ruha?

— Tudom hát! Posztóból.

— Látod, hogy nem tudod!? Mert C-jegyre beadott kukoricából.

Samuék a gyárudvaron

— Ez a drága hulladék holnapra részünkre teljesen kárbavész.

— Hogy-hogy?

— Felhasználják!

Félreértett egyszemélyi vezetés

Oh, mért oly Későn!..

8 óra tíz, — ennyit mutat
Ez a fránya óra.
Kedves szaktárs, arra kérem
Álljunk meg egy szóra!
Itt valami nincsen rendben,
Azt a teremtésit!
Mert, vagy ez az óra siet,
Vagy a szaktárs késik!

Ám az óra nem jár rosszul,
— Ugy-e kedves hősünk? —
Hisz naponta felhúzza az
Órafelelősünk.
Önben van a hiba tehát!
— A dolgot nem túlzom, —
Hogy pontosan járjon eztán
Önt kissé felhúzom...

Megértem önt, kedves Szaktárs
Szívem csupa részvét.
Jól tudom, hogy a nagy gondtól
Görnyed kegyed kétrét.
Mert nem lehet könnyű dolog
Csak úgy szépszerével,
Minden reggel előállni
Új és szép mesével!

Mert, hogy „zsúfolt volt a 6-os..."
A mindenit néki!
Kedves szaktárs lássa be, hogy
Ez a lemez régi.
És, hogy „a busz megint késett
Soká kellett várni"
Higgye el, mint ócska tippet
Ezt is ki kell zárni!

Az se jó, ha bejelenti
Búbánatos képpel:
Az ördöngős cipőfűző
Reggel szakadt épp el!
„Bevágott a beretvával,
Vércseppek is jönnek!"
Ennek hosszabb szakálla van,
Higgye el, mint önnek!

Belátom, hogy mikor késik
S liheg, lohol, fujtat
Nehéz tippet kiagyalni
Jót és főleg újat!
Elönti a verejték és
Zúg a feje, richtig!
Szédül már a fejtöréstől,
Míg valamit ihlik!

Úgy sajnálom kedves szaktárs
Hogy elönt a bánat.
Ezért hát egy új ötletet
Adok most magának
Kár a gőzért, új kifogást
Úgyse tud már lelni:
Jobb, ha tíz perccel korábban
Tetszik majd felkelni..

K. D.

Az igazgató, meg a kisujja

Bedő igazgató kartárs ránézett a karórájára. A szobában tartózkodó osztályvezető ebből rögtön tudta, hogy Bedő kartárs azt akarja tudni, hány óra van. Gubó kartárs ugyanis kizárólag ilyen esetekben szokta megnézni a karóráját.

— Mehetünk, Telekes kartárs! — állt fel Bedő az íróasztal mellől. — Negyed hat! Ötkor kezdődik a termelési értekezlet.

— Már bizonyára az egész vállalat türelmetlenül várja az igazgató kartárs beszámolóját — mondta az osztályvezető, azon az ellentmondást nem tűrő, végtelenül alázatos hangon, ahogy feletteseivel szokott beszélni.

— Hm! — felelte sokat kifejezően Bedő. — Pedig nem nagyon készültem... igaz, hogy a vállalat termelési kérdései a kisujjamban vannak.

Az osztályvezető azzal a határozott és gerinces tekintettel nézett Bedő kisujjára, amely szerinte kijár a feljebbvalók testrészeinek.

Így értek be a terembe, ahol már negyedórája vártak a vállalat dolgozói.

Bedő rápillantott a kisujjárra és beszélni kezdett:

— Tisztelt kartársak! — mondta. — A mai termelési értekezlet célja kettős. Beszélnünk kell a termelés értekezletéről és az értekezletek termeléséről. Számadatokat nem fogok kihozni, mert a tervszámok nálunk nem tényszámok, viszont a tényszámok apró mozaikokból vannak összerakva, amelyekből kijön az egész átfogó kép.

Egy kis hatásos szünetet tartott, hogy mindenki elmélyüljön, aztán így folytatta:

— Persze, sorolhatnánk tényeket is. Vállalatunknál vannak jól dolgozó dolgozók és rosszul dolgozó dolgozók. A jól dolgozó dolgozók azok, akik jól dolgoznak, a rosszul dolgozók rosszul dolgoznak. Az irányt arra kell venni, hogy a hibákat kiküszöböljük. Mert hibák azok történtek a küszöb körül. Nem szabad bibelődve labdázni a felelősséggel, meg kell szüntetni a rendszeres rendszertelenséget és akkor elérjük nagy eredményünk célkitűzéseinek megvalósítását!

Köhintett egyet, aztán eszébe jutott egy remek gondolat, ami nagyszerű befejezés lesz.

— Kérem a kartársakat, szóljanak minél számosabban hozzá beszámolómhoz mert akkor válik értekezletünk valóban termelési értekezletté!

Ezzel leült. Kicsit furcsálta, hogy csak egy tenyér verődik össze — az osztályvezető kartársé. Egyhangú taps — gondolta. De ekkor valaki felállt és alaposan megmondta a véleményét az olyan termelési értekezletről, amelyre nem készül fel az igazgató és általános szólamokat mond konkrétumok és feladatok helyett!

És amikor a felszólalót egyhangúlag viharosan megtapsolták, Bedő szemrehányóan nézett előbb az osztályvezetőre aztán a kisujjára. És eszébe jutott, hogy nem a kisujját kellett volna mutatni, hanem alaposan fel kellett volna készülni a termelési értekezletre.

VAJDA ALBERT

KÜLFÖLDRŐL JELENTJÜK:

Darvas Szilárd:

EGY DEMOKRATIKUS LIGET

Érdekes és jellemző kis hírt olvastam a Hyde-parkról, mire nem voltam rest és nyomban utánanéztem a lexikonban a szóbanforgó ligetnek, hogy ismereteimet gyarapítva, a tudás teljes fegyverzetében, minél marconább szellemi külsővel jelenjek meg az olvasó előtt.

Így tudtam meg, hogy a Hydepark London nyugati részében terül el 158 hektár terjedelemben. Erzsébet királyné korában még vadászterület volt, jelenleg a város előkelőinek találkozóhelye; nagy meetingeket is tartanak benne.

Meg kell jegyeznem, hogy a „jelenleg“ 1912-re vonatkozik, mikor a lexikont kiadták, de mivel arra is kíváncsi voltam, hogy a jelzett időben mit jelentett a „meeting“, (amit a parkban tartottak), újfent nekirugaszkodtam a művelődésnek és meg se álltam az M-betűig.

A lexikon aztán megerősített abbeli tudásomban, hogy „meeting“ gyűlést jelent, de így hívták a dissenterek istentiszteleteit is. Gondoltam, most már nem állok meg félúton és utánanézek a dissentereknek, egy-két kötet ide vagy oda már nem számít.

Sajnos, ha egy üzlet menni kezd, nincs megállás, kiderült, hogy „dissenters“ annyit tesz, mint „másként hívők“, de ez volt az independenseknek és irvingiánusoknak is a közös nevük. Ezek mind másképp hittek, de hogy mikép csinálták, annak már nem néztem utána, mert rájöttem, hogy az idegen szavak lavináját feltartóztatni úgy se tudom. Ha az olvasónak kevés az a lexikális bölcseség, amit ezekután a Hyde-parkról tud, csillapítsa féktelen mohóságát nélkülem és könnyű legyen neki az independens.

Viszont vannak nekem a Hydeparkról szóbeli értesüléseim is. Néhány évvel ezelőtt egy angolbarát érzelmeiről ismert úriember így világosított fel az ott tartott „meeting“-ekről.

— A Hyde-park az angol szólásszabadság szimbóluma. Ott bárki gyűléseket tarthat, arról beszél, amiről jólesik neki, azt szidja, akit akar...

Ebben a stílusban vartyogott még vagy egy negyedóráig, gondosan megfeledkezve a Hyde-park bokrairól, melyeknek tövében ugyancsak az alhat éjszakánként, akinek jólesik. Márpedig kinek nem esne jól, ha egyszer nincs lakása, ami pedig a londoni munkanélküliek ezreivel elég sűrűn megesik. Viszont maradt a szólásszabadság, amely azonban — ellentétben az én hajdani ismerősöm elképzeléseivel — a valóságban úgy fest, ahogyan azt bizonyos angol munkás esete bizonyítja.

Az illető ugyanis — komolyan véve az én pesti ismerősöm állításait — tartott egy meeting-et a Hyde-parkban, ahol azonban ez alkalommal (mondanom se kell) nem a város előkelői jelentek meg. Beszédében felhívta a hallgatóság figyelmét arra, hogy „az újságosbódéban kapható a Daily Worker, amely leplezetlenül megírja az igazságot a koreai háborúról“.

Nyomban megjelent egy rendőr, aki csakhamar tisztábajött azzal, hogy itt nem a dissenterek istentisztelete folyik, mire félbeszakította az alighogy éppen megindult szólásszabadságot és előállította a munkást. Az ügynek súlyos pénzbüntetés lett a vége és a törvényszéki indokolás a következőképpen hangzott:

„A törvény megtiltja, hogy a Hyde-parkban bármilyen vállalatot reklámozzanak. A vádlott reklámot csinált a Daily Workernek, tehát megszegte a törvényt.“

Ezekután azt hiszem mindenki előtt világos a Hyde-parkbeli legendás szólásszabadság. Véleményt szabad nyilvánítani, csak reklámot nem szabad csinálni, azt pedig, hogy mi a vélemény és mi a reklám, maga a kormány dönti el, tehát mindenki alaposan fontolja meg, hogy milyen reklámot nyilvánít és milyen véleményt csinál.

Viszont a lexikon adatait helyesbítenünk kell: a Hyde-park nem Erzsébet királyné korában volt vadászterület, hanem napjainkban az. Úri gazemberek hallalija folyik a becsületes dolgozók ellen éppúgy, mint a brit birodalom egyéb részein, ahol a nagy angol szólásszabadság virít és a szabadság — csak szólás.

Szemléltető oktatás Koreában

A koreai tanító: Gyermekeim, ebből nektek sokat kell tanulnotok!

Az ottawai konferencián panaszkodtak az USA csatlósai, hogy a fegyverkezés túlnagy terhet ró rájuk. Képünkön látható, hogy a panasz nem indokolt: az Egyesült Államok szüntelenül könnyít csatlósai terhein.

Dánia „meggyőzése“ az ottawai értekezleten

A török földeken

— Mit szólsz hozzá asszony, felvettek minket az Atlanti Szövetségbe!
— Éppen ideje. Már csak ez hiányzott a boldogságunkhoz...

Egy titoista kaszárnyában

(A jugoszláv ifjúság ellenállása egyre növekszik.)

— Ki az a két gyanus fickó, aki itt ólálkodik az udvaron?
— Jelentem alássan, ez az a tízezer ujonc, akit mára hívtunk be...

Érthetetlen

Nyugatnémetországban a náci tisztek újból hordják a Hitlertől kapott háborús kitüntetéseket.

Náci tábornok: Nem értem! Itt csak tizenegy érem van, pedig határozottan emlékszem, hogy tizenkét csatát vesztettem!

Az amerikai magazinok kedvence

Tito: Egy pillanat uraim, csak egy kicsit megfésülködöm...

Új utasok

Truman: Na gyerünk, gyerünk, mert elkésnek...

Új szálloda Landsbergben

Írta: Zbiegniew Grotowski

A landsbergi börtönben megindító ünnepség zajlott le. Az amerikai hatóságoktól kegyelmet kapott utolsó háborús bűnös is elhagyta a celláját.

— Most hozom utoljára, uram, a reggelijét — szipogott könnyek között a foglár.

— Sohasem felejtem el szolgálataidat, Hans! — mondta meghatódva Totenkopf SS generális. — Remekül tisztítottad a csizmáimat. Nesze egy kis borravaló!

A tábornok még egyszer körüljáratta szemeit a kényelmes zárkán, íróasztalán, kézikönyvtárán, melyen ott büszkélkedett a „Mein Kampf" emberbőrbe kötött példánya, Ilse Koch ajándéka; bement a fürdőszobába, megnézte, hogy nem hagyott-e ott valamit piperecikkei közül, majd disznóbőr bőröndjeire vetett egy pillantást.

— Itt a címem, ha valaki telefonon keresne. Ja igen! Köszönd meg nevemben Elza kisasszonynak az irodán, a naponta küldött virágokat. Igen jól estek. A konyha is kitűnő volt. Általában egész rendesen éltünk.

A tábornok lassan a kapu felé tartott. Elbúcsúzott Rudolftól, a kapuőrtől. A bőröndöket Hans vitte utána. Lépteik zaját elnyelték a börtönfolyosóra kiterített perzsaszőnyegek.

— A zárkában lévő képeket nektek hagyom emlékbe! — jelentette ki a búcsúzásnál.

A börtön luxus limuzinja, melyet olyan sokszor használt „egészségügyi szabadságai" idején, kivitte a pályaudvarra.

Két hónap telt el, amikor Totenkopf tábornok fontos küldetésben újra Landsbergbe érkezett. Egyenesen Bonnból jött. Az állomáson beült egy taxiba.

— Vigyen engem valamilyen jó szállodába.

— Parancsára! — hajlongott a soffőr. — Most nyílt meg egy új, igen kényelmes, luxusszálló...

Amikor Totenkopf generális kiszállva a kocsiból meglátta a szállodát, elfutotta a méreg.

— Mi ez? Rossz tréfa? Hiszen a börtönbe hozott, nem a szállodába!

Ebben a pillanatban a kapuból egy portásruhás ember szaladt ki. Rudolf volt, az egykori kapuőr.

— Tábornok úr! Milyen szerencse! A régi szobája készen várja. Elza már feldíszítette virággal, úgy mint azelőtt. Itt nálunk jóformán semmi sem változott. Hans a szobapincér.

— De mit jelent mindez? — kérdezte a tábornok.

— Tetszik tudni, a börtön kiürült. Ezekben a fényesen berendezett helyiségekben mégsem tarthatunk békés rablógyilkosokat. A város vezetősége tehát úgy határozott, hogy az egyik régi poloskás szállodát börtönné alakítja át és a mi épületünket anélkül, hogy bármilyen átépítésre szükség lenne, mint luxusszállót a gazdag túristák rendelkezésére bocsátja.

Totenkopf generális eltűnődött.

— Hiszen ez tulajdonképpen szentségtörés. Hát hogy szabad itt szállodát csinálni, amikor múzeumot kellene berendezni...

Egy pesti étteremlátogató rémes álma

— Nagy ég! Pincér! Annál az asztalnál egy hatalmas tigris ül!
— Nem érdekel kérem, az az asztal nem hozzám tartozik...

SZÉP ERNŐ: Szervusz!

Nem tudnám megmondani, hány esztendeje már annak, hogy az illető legelőször köszönt rám a járdán, hogy aszongya: szervusz! Sőt nem elég a puszta szervusz, legtöbbször ezen mód üdvözöl ha meglát: szervusz édes Ernőm, vagy: szervusz drága Ernőm!

Becsületszavamra soha nem ismertem őt, soha sehol ebben az életben be nem mutatkoztunk egymásnak.

És miért köszön? Megmondom. Szeret híres embereket ismerni. Shakespearet meg Mikszáthot már nem ismerheti, hát énvelem is beéri. Azazhogy biztos más íróknak is éppenígy köszön, meg neves színészeknek is. Gyűjt bennünket, mint a ritka bélyeget.

Jó sokáig nem is érte be a csupasz köszönéssel, nem, odalépett, szólt hozzám, kényszerített, hogy kezeljek s megálljak egy percre vele. Hogy méltóztatol lenni, mikor látunk megint egy szép színdarabot?

Amíg még haboztam, míg nem döntöttem el, hogy soha ehhez a pofátlan pofához nem volt szerencsém, szíves mosollyal állottam kötélnek, csak bizonyos idő mulva szoktattam le a szövegről, avval, hogy roppant kedvetlen arccal feleligettem néki.

Aránylag sokszor találkoztunk. Úgylátszik arrafelé lakik, amerre én.

Egyszer olyankor tör rám a szervusszal, mikor valami nagyon kedves emlékembe voltam elmerülve. Másszor egy témámon való sürgős fejtörésből zavar fel.

A minap újra szembejött velem a járdán. Egy férfinak és két nőnek a társaságában. Ismerem a helyzetet: ilyenkor szűretel, megmagyarázza nékik, kivel köszönt össze, ha netalán a többi nem ismert volna meg.

Elhatároztam mint a villám: egyszer megbüntetem legalább.

— Szeervusz édes Ernőm! — és menne tovább.

Elébe állottam:

— Barátom, úgy látom elfelejtetted, húszforintot kértél tavaly tőlem kölcsön. Légy szíves...

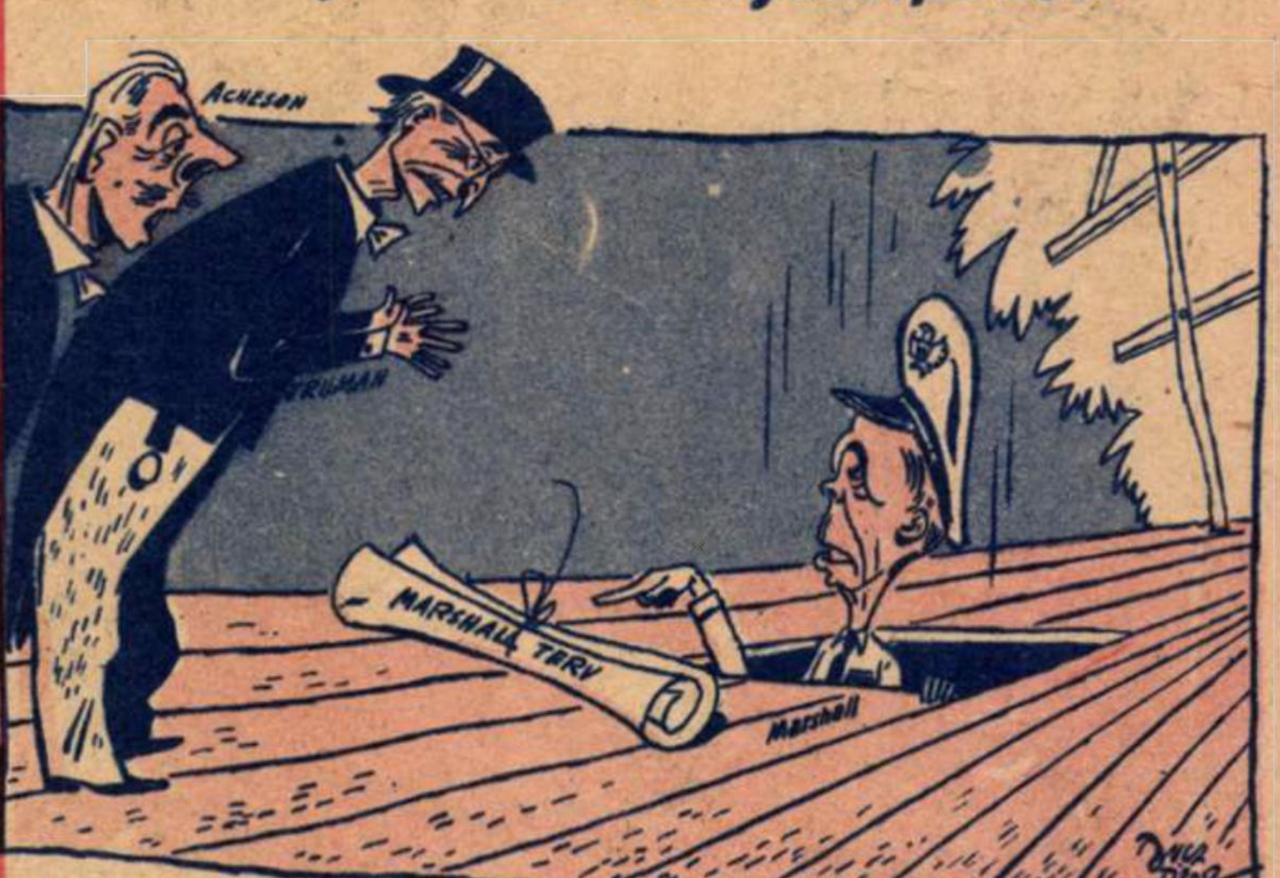
És elvettem húsz forintját.

A gyapot énekel

Kicsi vagyok én,
Majd megnövök én,
Ha a szovjet agrár-módszert
Eltanulom én!

Süllyesztő a világszínpadon

Truman: Na és Marshall úr, mi lesz a tervvel?
Marshall: Legyen nyugodt! Eltűnésem után is átkozni fogják a népek!

Beszélgetés váratlan csattanóval

— Vége mindennek!
— Mi történt, apám?
— Ne is kérdezd, fiam... Vége az aránylag békés életünknek...
— Apám!
— Igen, fiam! El fognak tőlem vinni, messze országokba harcolni... Anyád mehet lövészárkot ásni...
— És te, apám?
— Nekem biztosítva van a jövőm, én elmegyek koldulni...
— Dehiszen neked jó állásod van...
— Csak volt, fiam. Holnap bezárják a gyárat. Ezentúl csak fegyvereket gyártunk...
— Rettenetes, apám! Szóval kitört a háború!
— Még rosszabb, fiam. A miniszterelnökünk, Joshida megkötötte a békét az Amerikai Egyesült Államokkal...

JEGYZŐ ÉS JEGYZŐK

1941:
A falu jegyzője.

1951:
A falu jegyzői.

KÍNAI KARIKATÚRA

Vu Yun kínai karikatúrista rajza az agresszor Egyesült Államokról. A rajz címe: „A papírtigris".

CSASZTUSKÁZÁS AKADÁLYOKKAL

Aki még nem vett részt csasztuska-pályázat bíráló bizottságában, annak még nem is lehettek nehéz órái az életben. Az még nem tudja, mi az: mikor az ember nem jókedvében fütyül és nem benső ösztökélésre nótázik...

Részletesen elmagyarázom, hogyan történik egy csasztuska elbírálása?

Legalább három ember kell minden csasztuskához. Egy, aki a pályázaton feltüntetett dallamot tudja. Egy, aki a szöveghez ért valamicskét. Egy harmadik, aki a másik kettőnek a véleményéből kiokosodik és leszűri a végeredményt.

A csasztuska mellett például jelzik ezt a dallamot, hogy: „Szánt az ökör"...

— Hogy van ez a dal? — csapnak le a dallamismerő tagtársra a bírálók.

Az torkot köszörül és rázendít: — „Szánt az ökör, recece, csireg-csörög a járom"...

— Bocsánat! — mondta a szövegvéleményező. — Én nem így tudom, hanem így: — „Szánt a babám, csireg-csörög, sejhaj, a járom"...

Őrült vita keletkezik, hogy az ökör szánt-e, vagy a baba?

— Az mindegy, — mondja a harmadik, aki haladni szeretne és tudja, hogy még 192 csasztuska van hátra.

— Ez nem mindegy, — mondja a szöveginspektor. — Mert a babám, az lehet ökör, akár hat is. De az ökör: nem lehet a babám! És az se mindegy, hogy: recece, vagy sejhaj.

Most ketten énekelnek egymás szájába, mindenki a magáét. A harmadik zümmögi hol így, hol úgy. Kóstolgatja a megoldást. Bejön a hivatalsegéd, lerohanják: — Ismeri ezt a dallamot?

— Hogyne! — mondja a jámbor megtámadott és énekelni kezdi, így: — „Szánt a lovam, ihajja, zireg-zörög a járma"...

Meg kell bolondulni! Most már három állat van és három hangulatszó. Már csak a járom a vitathatatlan, meg a szántás. Egyéb semmi.

Egy véletlenül betoppanó kartárs „beköpi", hogy fel kell hívni a tudakozó irodát. Felhívják. A tudakozó iroda azt hiszi, hogy ugratják és dühöng. Mikor kimagyarázkodnak, megvallja hogy botfüle van és különben is náthás. Csak tanácsot tud adni: — Hívják fel a Bartók-szövetséget!

Felhívják. Tartják a vonalat, míg a Szövetség keres egy énekest, aki beleszántja az ökröt a telefonba, — most már hitelesen — rececével együtt. A bírálóbizottság kedélye megnyugszik.

Most jön a dallam és a pályázat szövegének egyeztetése.

— Te énekeld az eredeti szöveget, — mondja a szövegbíráló a dallamismerőnek. — Én pedig énekelem a beküldött strófát.

Megtörténik. A pályázati szöveg a dallam szerint tördelve így „jön ki":

A kukori — cabegyüjtés, sejhaj, — most lenne.
A kulákok — nakezért van — rossz kedve.
Hej, de dugdos - nák a termé - süket a föld - be vissza!
Csak a köz ma — laca abból, sejhaj, ne hízna!

— Nem jó! Nem jó! — krákogja rekedten a két tagtárs, de a harmadik szakvéleményező más nézeten van: — A felfogása jó. Osztályharc, miegymás. Kitűnő! Fésüljétek át egy kicsit, és rendben lesz.

Ekkor megkezdődik a fésülés. A tagtársak emlegetik a hosszú és rövid szótagok keresztanyját. Egymást oktatják, hogy a kukorica az nem kú-korica és a termés, az nem süket. Végül kisütik, hogy így lesz jó:

Kukorica, — recece, — begyüjtése most folyik.
Kúlákoknak kedve ettől elromlik.
Dúgdosnák a termést a földbe vissza. —
Csak a köz malaca szépre ne hízna...

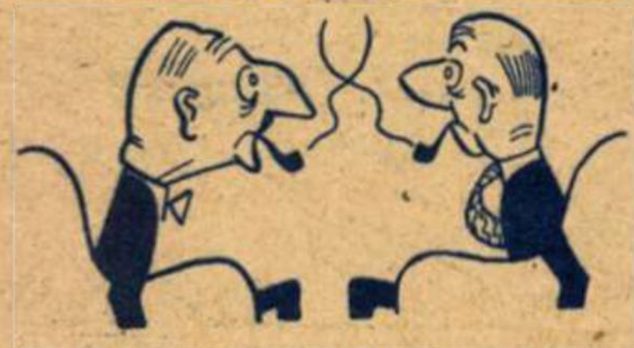
A veríték úgy folyik a bírálókról mind a 192 csasztuskán át, mint a Maros vize. Pedig igazán kár, mert ha a csasztuska, mint Csasztuska, szólni tudna, alighanem így szólna a bírálókhoz:

(Dallam: Erdő mellett nem jó lakni...)

Ily sok hűhót nagy kár csapni,
Kár szőrszálat hasogatni.
Felesleges ennyi furcsa mustra, —
Célba talál úgy is a csasztuska!

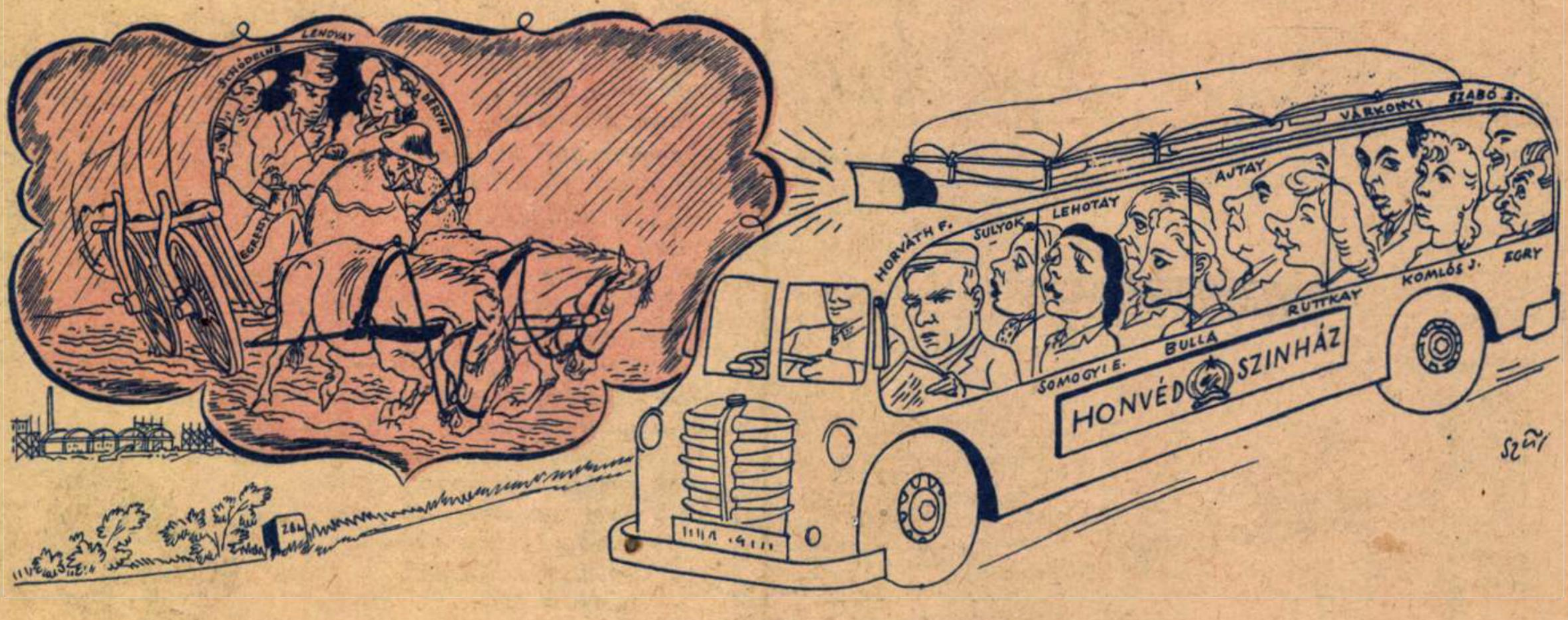
K. Tóth Lenke

AZ ANGOL MUNKÁSPÁRT KLUBJÁBAN

— Tehát megegyeztünk, mylord?
— Természetesen, baronet.
— Hívjuk akkor ide lord Shaftesburyt és Sir Edwardot is.
— A baronetet?
— Nem, a vicomte-ot.
— Helyes. Tehát ötven százalék és kétezer darab részvény?
— Negyven százalék és ezernyolcszáz darab részvény.
— Pszt!
— De mylord! Mit jelent az, hogy pszt?
— Pszt! Halkabban beszéljen! Egy munkás van köztünk!
— Az angol Munkáspártban? Ki van zárva!
— De igen! Nem látja? Ott szereli a villanyt...

A Honvéd Színház vidéki körútra indul

Az ekhósszekér régen és most.

Le a bürokráciával!

A vevőnek nincs műlába és nem lovagol

A mult év novemberében az ATEX 23. sz. boltjában az egyik 170 forintos szövetből 229 forint 10 fillérért egy nadrágra valót vettem férjemnek karácsonyi ajándékul. Alig tiz-tizenötszöri viselés után feltűnő kopások mutatkoztak a nadrágon. A boltban panaszt tettem. Azt a választ adták, hogy „peches végből kaptam, majd legközelebb jobban kiszolgálnak".

Elmentem a szabóhoz és szemrehányást tettem neki, hogy miért nem figyelmeztetett a rossz szövetre. A szabó is elment az ATEX-boltba, ahol elismerték a kopást és azt a meglepő választ adták, hogy „biztosan műlába van annak, aki hordja". Férjem személyesen ment el az ATEX-hez, megmutatta, hogy nincs műlába, mire az ATEX-központhoz küldték.

Férjem ezután elment a nadrággal és a számlával a központba, ahol megigérték az elintézést. Hosszas várakozás után végre elkérték a nadrág „életrajzát" és a szabószámlát, úgyhogy most már joggal hittük: gyorsan megtérül a kár. Igaz, itt is meglepő kérdést tettek föl férjemnek: érdeklődtek, hogy lovagolt-e a nadrágban. Megnyugtatta az ATEX-központot, sem ebben, sem más nadrágban nem lovagolt. 1951 április 13-án az ATEX-től levél érkezett s ez állt benne: „A gyártó vállalat a reklamációt elutasította. Minthogy mi csupán a gyáripar termelvényeinek a fogyasztóhoz való közvetítésével foglalkozunk, a kár megtérítését nem teljesíthetjük. Ha továbbra is igényt tart a térítésre, nem tudunk más tanácsot adni, pereljen be bennünket. Mi a per során szavatosként perbevonjuk a velünk közvetlen jogviszonyban álló nagykereskedelmi vállalatot, az pedig a gyárat. Mi csak az esetben fordulhatnánk a döntőbizottság előtt a nagykereskedelmi vállalat ellen, ha az ön kárigényét elismerve, azt kifizettük volna".

Így fejeződik be az ATEX levele:

„Kérjük, hogy a nadrágot szíveskedjék elvitetni."

Időközben férjem egy dokumentfilmet látott arról, hogy a textilipar harcol a minőségért. Cikket is olvasott arról, hogy a Ruházati Anyagátvevő Gazdasági Iroda az ilyenirányú panaszok kivizsgálásával foglalkozik. Ezért elvitte a nadrágot az Irodához. Pár nap mulva értesítést kaptunk arról, hogy a laboratóriumi vizsgálat megállapítása szerint a szövetből a szükséges alapanyagok hiányoznak és ezért a gyárral érintkezésbe lépnek.

Újabb hónapok teltek el. Június 25-én az Iroda visszaküldte a nadrágot és közölte, hogy a gyártó vállalat nem hajlandó tárgyalni. Azzal tértek ki a felelősség elől, hogy nem tudhatják: amíg a gyártól a fogyasztóig elkerül a szövet, milyen manipulációkon megy keresztül. (Talán az ATEX kivonta az alapanyagokat belőle?)

Férjem június 28-án elhatározta, hogy bejelentést tesz az AEK Közérdekű Bejelentések Hivatalának.

VÁRDY LÁSZLÓNÉ
Bp., IX., Üllői-út 1.

*

A bejelentés alapján a Közérdekű Bejelentések Hivatala kivizsgálta az ügyet és megállapította, hogy a szövetnek meg nem engedett alapvető hiányosságai vannak, amiért a gyártó vállalatot terheli a felelősség. Azt is megállapította a KBH, hogy az ATEX magatartása is helytelen, kötelessége lett volna a panaszt elintézni.

A KBH szerint az ilyen bürokratikus eljárás mindkét félnek felesleges költséget okoz, a per pedig szükségtelenül foglalkoztatná a bíróságot. Ellentétben áll az eljárás a szocialista kereskedelem feladataival, bizalmatlanságot kelt a dolgozóban.

Az AEK Közérdekű Bejelentések Hivatala felhívta a belkereskedelmi minisztert, intézkedjen, hogy a dolgozók jogos panaszait és sérelmeit a jövőben bürokráciamentesen intézzék el az illetékes szervek.

Így nem lehet népszerűsíteni a Gazda-mozgalmat!

Öntudatos dolgozók tömegei keresik-kutatják az anyagokat egy-egy vállalaton belül, hogy résztvegyenek a Gazda-mozgalomban. A vállalatvezetők megfelelő szerveken keresztül felajánlják azokat a hulladékokat és félkészgyártmányokat, amelyeket a vállalat saját termelésében nem tud értékesíteni.

Ez történik nálunk is a Magyar Vagon- és Gépgyárban Győrött. Felajánlásunk furcsa visszhangjáról szeretnék beszámolni.

Hordrugókban (laprugókban) nagy a hiány. Felajánlottuk a nálunk több mint évtizede elfekvő MAW G. Z. K. típusú kocsikhoz használatos 339 darab rugót. A Közlekedési és Postaügyi Minisztérium I. vasúti főosztálya 50 darabot átvett. Tovább ajánlottuk a többit a Nehézipari Minisztériumnak. Nem kaptunk választ. A fennmaradó 289 darab még tíz évig maradjon a nyirkos, nedves pincében?

A Csőszerelő és Értékesítő Vállalatnak és az Épületszerelő Ipari Központnak 34 darab háromféle méretű csatornazárat ajánlottunk fel és mellékeltük a rajzokat is. Udvarban, mosókonyhában, mosdóknál nélkülözhetetlen, mégis válasz nélkül hagyták felajánlásunkat.

A Szegedi Kisvasútnak a szövetkezeti gazdálkodás erősödése folytán előállott forgalomhoz szüksége lesz 760 mm-es nyomtávú kerékpárokra. Ha nekik nincs is szükségük rá, más kisvasútnál bizonyára örülnének neki. Mégis beolvasztásra utalnak 32 darab kerékpárt. Nem kár érte?

A felsorolást folytathatnám. Van itt még egy vagonnyi hólánc és sok más hasznos anyag, de ha a felajánlások csak pusztába kiáltó szavak maradnak, — hiszen legtöbb helyről még válaszra sem méltattak bennünket, — sok érték az olvasztóba kerül.

FRINDT EDE
a MÁVAG technikusa,
Győr, Bem József-tér 8.

A FIK pecsétje

Július 22-én születtem, alig két és félhónapos vagyok. Jön a tél és mi egy pici nedves lakásban lakunk. Félünk, hogy beteg leszek. Édesapámnak van egy ismerőse, aki hajlandó velünk lakást cserélni. A költözködésre össze tudnánk szedni a pénzt, de a FIK 300 forintot kér egy pecsétért, amely nélkül nem történhetik meg a csere. Tudom, Matyikám, hogy te szereted a legifjabbakat, ne engedd, hogy a nedves lakásban maradjunk, mert nincs 300 forintunk. Talán néha ilyen magas pecsétdíj nélkül is engedélyezhetik a cserét.

Szabó Zsuzsika
II., Szemlőhegy-u. 18.

Munkabéremet hajszolom

Ez év áprilisában Érsekszőllős község tanácsánál a gazdalajstrom elkészítésén dolgoztam. 165 forint munkadíjamat a járási tanácsnál kellett volna megkapnom.

A munka elvégzése után bementem a tabi járási tanácshoz a pénzért, de azt válaszolták, hogy a megyei tanácstól még nem kapták meg a keretet, ezért nem tudnak fizetni. Két hónapig vártam, azonban a megyei tanács a tabi járási tanács sürgetésére semmit sem válaszolt.

Szükségem volt a pénzre és írtam Somogy megye tervhivatalába, Kaposvárra. Választ egy értekezlet alkalmával kaptam. Megtudtam, hogy a Központi Statisztikai Hivatal Mezőgazdasági Főosztálya ebben az ügyben még nem intézkedett, ezért forduljak oda. Még aznap írtam a Statisztikai Hivatalba, de sem választ, sem pénzt nem kaptam, pedig azóta egy félév eltelt.

Nagyon kérem a Ludas Matyit, ébressze fel az alvó bürokráciát, mert én a pénzemért nemcsak megdolgoztam, hanem naponta még tíz kilométert is gyalogoltam, mert Tabon lakom.

PAVELKA SÁNDORNÉ
Tab, Kossuth Lajos-u. 105.

Mikor zár a Közért?

A Wahrmann-utca és Pozsonyi-út sarkán lévő Közértbe mentem vásárolni öt óra előtt tíz perccel. Már zárva volt. Többen méltatlankodtunk a zárt ajtó előtt. Pár perc mulva megérkezett a bolt egyik dolgozója, aki a postáról jött. Szólt a többieknek hogy nyissák ki az üzletet, mert még csak kilenc perc mulva lesz öt óra. Ki is nyitották. A három alkalmazott közül kettő a raktárban szöszmötölt, egy pedig egyetlen vevőt szolgált ki, azután kiment az utcára, azzal a felkiáltással, hogy a közeli autóbuszvégállomás ellenőrétől megkérdezi, van-e már öt óra. Erre semmi szükség nem volt, hiszen egy perccel előbb hallotta, hogy még kilenc perc hiányzott az öthöz. Amig visszatért, ismét eltelt egy pár perc és addig a vevőknek várni kellett. Távollétében ismételt kérésünkre sem jött ki senki a raktárból, a két árusító továbbra is ott rakosgatott, pedig egyetlen kiszolgáló sem volt a boltban.

özv. Palkó Józsefné
Kárpát-utca 7/b.

Kedves Ludas Matyi!

Két kis gyermekem van, az egyik két és fél éves, a másik hét és fél hónapos. Mindkettő születésénél műtétet kellett rajtam alkalmazni és a szülés után trombózis lépett fel. Azóta is dagad a lábam, ezért az orvos magasszárú cipő viselését javasolta. Gyermekeim születésekor még nem volt „Anyák könyve", így hatósági cipőkiutalásban nem részesültem. Most a VIII. kerületi tisztiorvoshoz fordu'tam, aki elküldött a Tanács II. em. 217/a. számú szobájába. Innen a Trefort-utcai rendelőbe irányítottak. A rendelőben előadtam kérésemet, mire egy orvos kijelentette, hogy a cipők már elfogytak. A Tanácsra h' atkoztam, mire egy másik orvos ki akarta állítani az igazolást. Az első orvos azonban megakadályozta azzal, hogy nem kaphatok cipőt, mert „csak" családtag vagyok. Vitába szálltam az orvossal. Végre kaptam egy pár cipőbetétet. Most csak az a kérdés, hogy mivel cipőm nincs, hogyan használjam fel a cipőbetétet?

Holczer Béláné
autóbuszellenőr felesége
Bp., VIII., Nagyfuvaros-u. 25.

Illat-orgia a Chinoin-gyár körül

Évek óta panaszkodnak az újpesti lakosok a Chinoin-gyárból áradó rettenetes bűz ellen. A Chinoin bűzáradatát különböző kémiai gyártmányok előállításakor csövekben lerakódott és az időszaki szellőztetéskor felszabadult értékes vegyszerek elpárolgása okozza.

Ha a Chinoin nem közvetlenül a levegőbe párologtatná el ezeket az anyagokat, hanem egy szűrőbetétes szívóventillátoron keresztül távolítaná el a csövekből, a szűrőben lerakódna az anyag és Újpest dolgozói megszabadulnának a Chinoin bűzétől. Valószínű, hogy a szag terjesztése még a kapitalista időkből visszamaradt csökevénye a Chinoin-gyárnak és a fejlődés idejében elfelejtették megszüntetni.

Kérem a Ludas Matyit, mentse meg a Chinoin-gyár környékén lakó dolgozókat a rosszullétet okozó levegőtől.

FARKAS LÁSZLÓ II.
Újpest, Dózsa György-út 72.

KOVÁCSNÉ ADÓJA

Néhány évvel ezelőtt Kovács Jánosné Pál-utca 14. szám alatti lakos a VII. kerületi adófelügyelőségtől intést kapott, hogy a 31471-es főkönyvi számlán levő adótartozására 20 forintot fizessen. Kovácsné nem tartozott és az akkori elöljáróság elismerte, hogy nem róla van szó. Pár hónap mulva azonban mégis újabb „Intés" örvendeztette meg. Ujból elismerték, hogy névcseréről van szó, de rövid idő múlva megint követelték a pénzt.

Ezután Kovácsné az időközben tanáccsá alakult elöljáróság adóosztályát igyekezett meggyőzni a tévedésről, de mindhiába. Egyik nap megigérték, hogy elintézik az ügyet, másnap intést küldték. Kovácsné újból és újból bebizonyította a névcserét, aminek az lett az eredménye, hogy végrehajtót küldtek hozzá és lefoglalták egy bútordarabját.

Kérem a Ludas Matyit, intézze el: ne csináljanak egy húszszor elintézett ügyből huszonegyedszer is aktát.

Kovács Marcella
VIII., Pál-utca 6. fszt. 14.

ERNŐMAJOR megállóhelye

Mi, Ernőmajor-környéki lakosok, azt kérjük, hogy az Államvasutak az ernőmajori bakterház helyén megállóhelyet létesítsen. Ebben az ügyben már minden hivatalos helyet megkerestünk, de választ sem kaptunk. Pedig Ernőmajor környékén állami gazdaság és termelőszövetkezet is van. A dolgozók gyalog járnak be Ácsra és a környék hét pusztájának gyermekei a csillagpusztai iskolába gyalogolnak, pedig ha vonaton mehetnének Ácsra, sok cipőtalpat takaríthatnának meg. Az MNDSZ központja érdeklődött a Közlekedési Minisztériumban és azt a választ kapta, hogy a terv keretében nem tudnak Ernőmajoron állomásépületet emelni..

Nem is kérünk állomást, csak megállóhelyet. A 83-as bakterház kitűnően betöltené az állomás szerepét. Intézkedést kérünk, hogy a vonat ennél a bakterháznál megállhasson.

BALOGH GÉZÁNÉ
MNDSZ-ügyvezető
Ács-Csillagpuszta

A Ludas Matyi elintézte

Az aug. 23-i számunkban megjelent cikkel kapcsolatban, amelyben a gyöngyösi Belsped vasúti forgalmának lebonyolításához telefon felszerelését kérte, közöljük, hogy a panaszolt állomás felszerelése megtörtént. A felszerelési kérelem felesleges írásbeli megismétlését követelő alkalmazott ellen eljártam és intézkedtem a gyors felszerelést gátló felesleges adminisztráció megszüntetése iránt.

Közlek. és postaügyi min.
IX. főosztályának vezetője

A Ludas Matyi szeptember 6-i számában megjelent panaszt megvizsgáltuk. Kálnai Gábornénak igaza van, mert sokat kellett várakozni egészen a mai napig a 12408-as boltban. Valóban kevés volt az ott dolgozók száma. Ezt a hibát kijavítottuk és a csúcsforgalmi időben napi határai munkára három dolgozót alkalmaztunk. Reméljük, hogy intézkedésünk eredménye már tapasztalható.

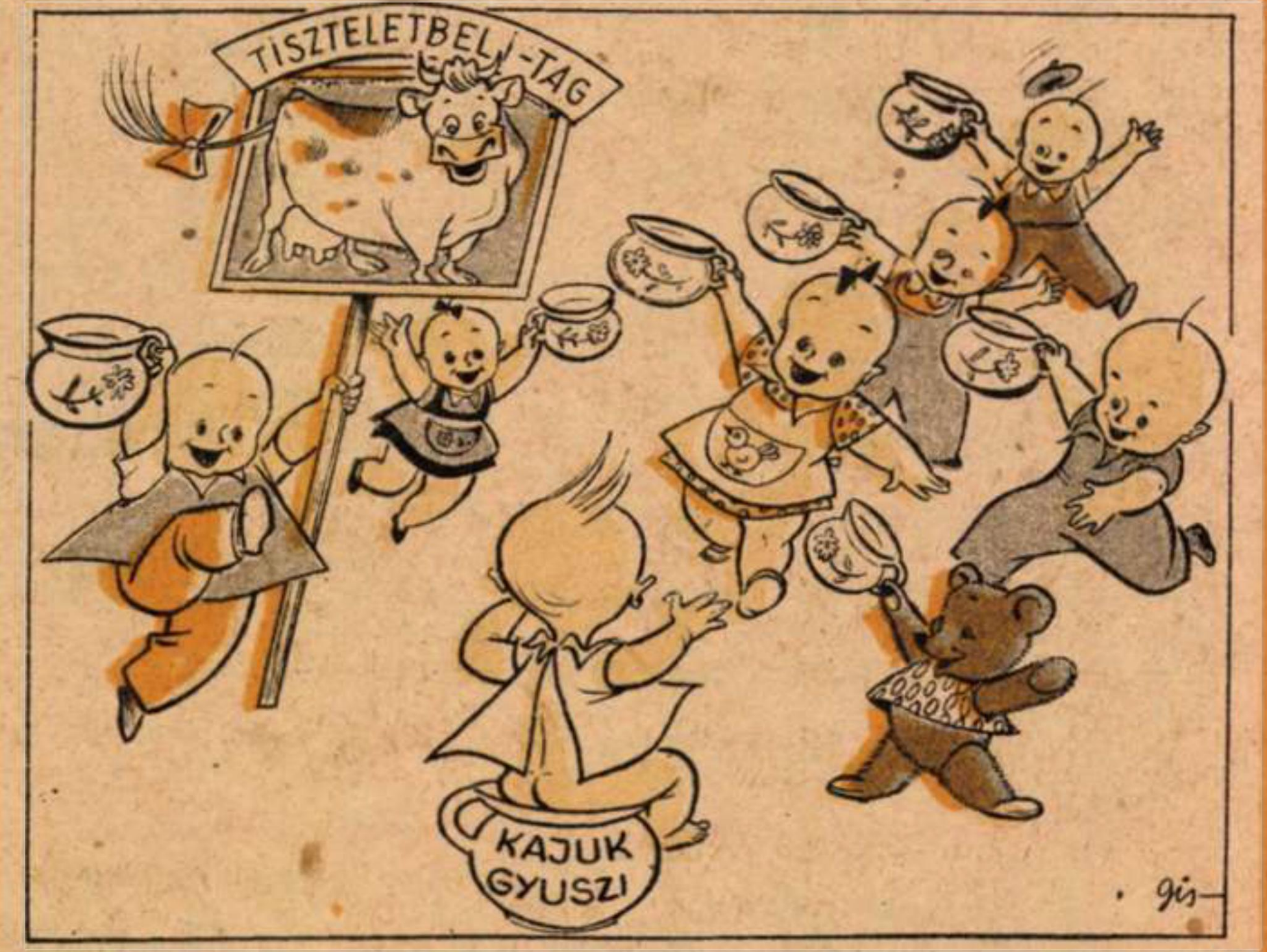
Közért Kereskedelmi Központ

Kedves Ludas Matyi! Súlyosan elítéljük, hogy a Déldunántúli Üzemélelmezési Vállalat 13-as számú telepének egyes dolgozói az ipari dolgozók ellátására szolgáló cukrot és tojást egyéni felhasználás céljából hazahordták. Az ilyen cselekedeteket a vezetőség ébersége és a pontos ellenőrzés megakadályozhatná. De hogy miért nem működik jól az ellenőrzés, arra vonatkozólag itt küldünk egy rajzot. Magyarázatul csak annyit: 100 adag feldolgozásához a szakácsnak 4 óra, az adminisztrátornak 12 óra munkaidőre van szüksége.

Üzemélelmezési Vállalat

Nehéz vázát kapni...

A legifijabbak ünneplik a kis Kajuk Gyuszit, mert a Kőbányai Zománcgyár dolgozóinak jóvoltából ő is belépett a vázatulajdonosok sorába.

CSODAKONYAK

Magasrangú belga papok konyakot csempésztek lourdesi-vizes üvegekben. Amikor a határon az üvegeket felbontották és konstatálták, hogy konyak van bennük, azt mondták, csoda történt.

A belga csoda nyilván így folyt le:

A vámőr megkérdezte:

— Eminenciás uram, mi van ezekben az üvegekben?

— Mi volna, kedvelt fiunk? Lourdesi víz.

— De eminenciás uram, ennek a víznek konyakszaga van.

— Hát vízszaga nem lehet, kedvelt fiunk, mert a víznek nincs szaga.

A vámőr kihúzta a dugót és húzott egyet az üvegből.

— Eminenciás uram, már megbocsásson, de ez konyak.

— Akkor csoda történt, kedvelt fiunk! Gyorsan add ide azt az üveget, hogy hitelesíttethessem a csodát!

— Ez valódi Cordial Medoc.

— Miért ne? Ha csoda, akkor legyen csoda. A jóisten csak nem fog holmi silány márkával piszmogni!

— Én ezeket az üvegeket lefoglalom!

— Eredj már, kedvelt fiunk! Mondtam, ezek kellenek bizonyítéknak, hogy hitelesíttethessem a csodát!

— Én nem hiszem, hogy itt csoda történt volna!

— Majd elhiszed, ha a halálom után boldoggá avatnak! Csak addig várjál!

— Sajnálom, de kénytelen vagyok lefoglalni!

— De fiam, ha nem hiszed, a legnagyobb egyházi tekintély, maga a pápa őszentsége tanúsíthatja, hogy itt csoda történt!

— Ugyan kérem! Mit ért a pápa az italokhoz?

— Hogy mit? Neki van a legnagyobb Coca-Cola lerakata Európában...

EGY MÁMOROS ÉJSZAKA

A nyugatnémet hatóságok hirdetményben kérték fel mindazokat, akiket illet, hogy egyelőre ne nyilvánosan és lehetőleg halkan énekeljék a náci dalokat.

— Polgármester úr! Polgármester úr! Ébredjen fel! A nagyvendéglőben egy ember a Horst-Wessel dalt ordítja!

— Derék fiú! Illetve... Felháborító! És legalább halkan ordítja? Mert ha halkan ordítja, azt szabad.

— Nem kérem, hangosan ordítja.

— Hm... Hangosan? Mert attól függ, hogy milyen hangosan.

— A leghangosabban.

— Az más. Akkor nem ártana szólni neki. Maga a rendőr, szóljon neki.

— Már szóltam neki, kérem.

— Na és?

— Amikor elindultam feléje, rögtön a fejembe szállt az ital.

— Hát minek iszik, maga disznó?

— Nem ittam, kérem. Az ő kezéből szállt a fejembe az ital, üvegestől. Ekkora púp lett belőle a fejemen.

— Még mindig jobb, mintha a hátán volna, mert az nem múlik el. Aztán mi történt?

— Szóltam neki, kérem, udvariasan figyelmeztettem, hogy ne ordítsa a Horst-Wesselt, mert azt hatóságilag csak halkan szabad.

— Mire ő?

— Rámordított, hogy nem érti.

— Mire maga?

— Ujra megmagyaráztam neki.

— Mire ő?

— Ujra rámordított, hogy nem érti.

— Mit gondol, miért?

— Mert csakugyan nem értett a beszédemből egyetlenegy szót se.

— Süket volt?

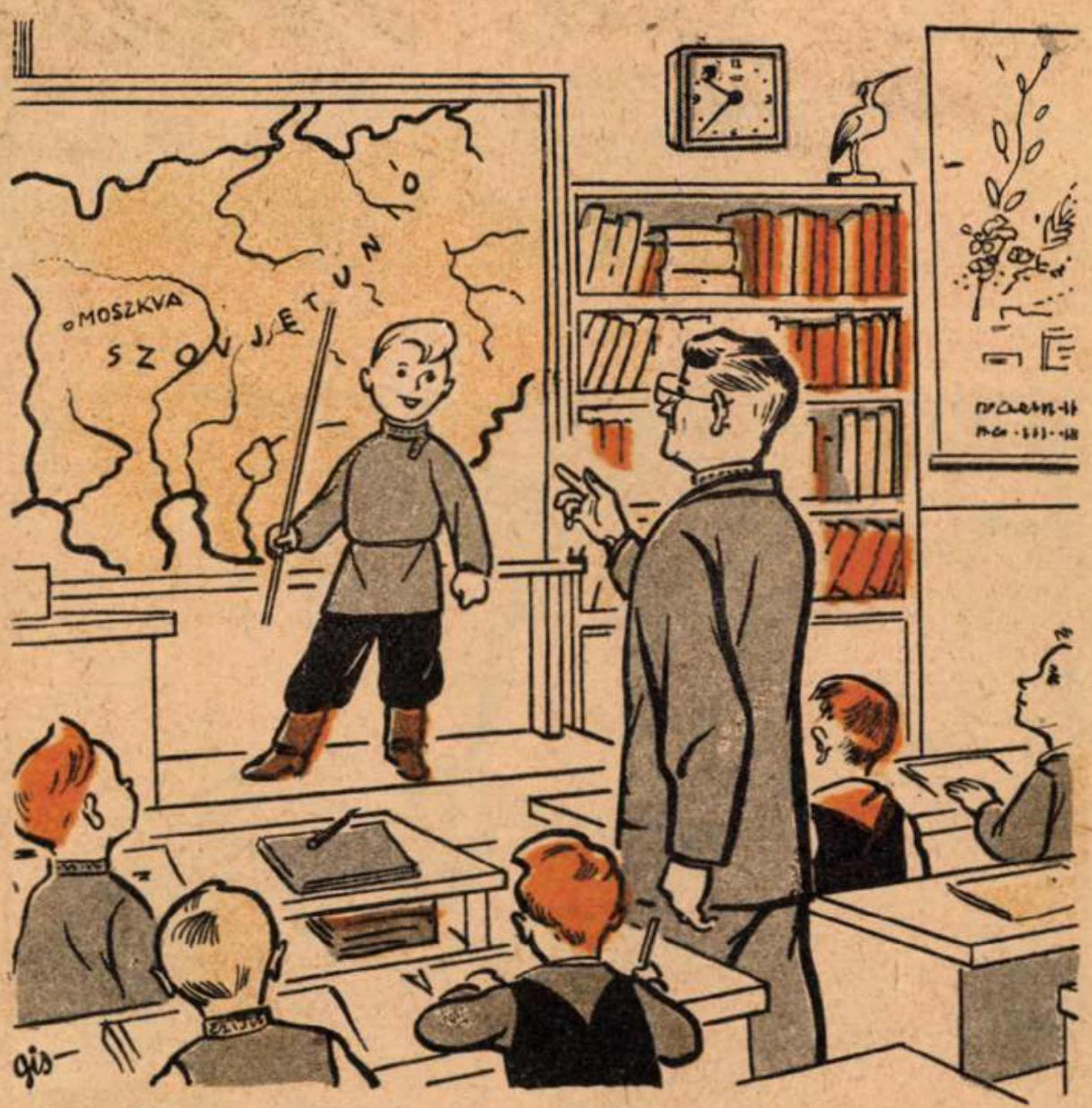
— Nem kérem. Amerikai ezredes.

(Gergely)

Nyugatnémetország egyenjogúsítása

Új mederbe terelték a Dont

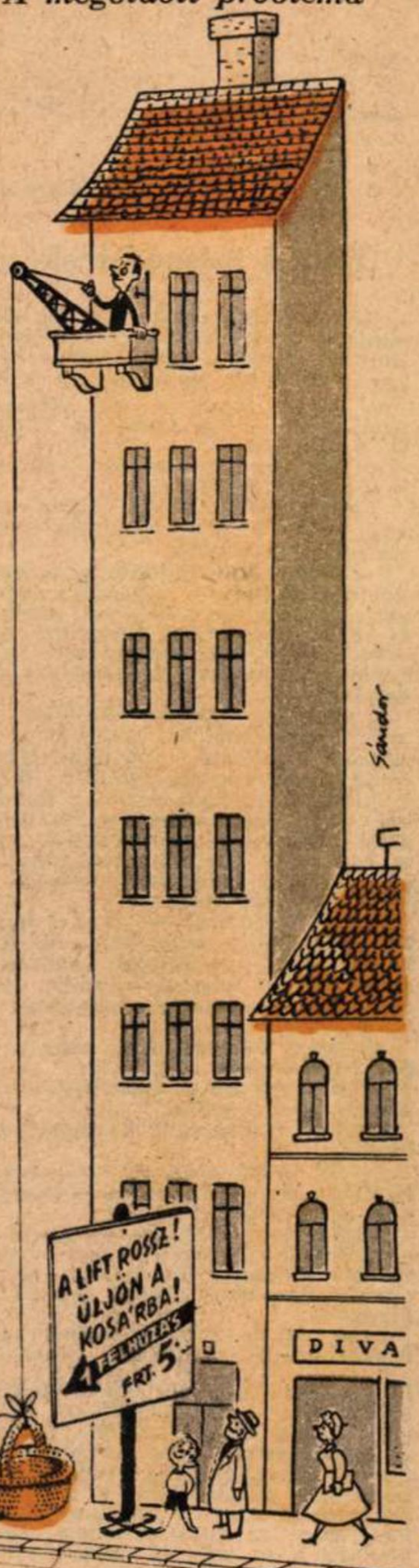

— Mutasd meg a Dont, fiam!
— Melyiket? A tegnapit vagy a mait?

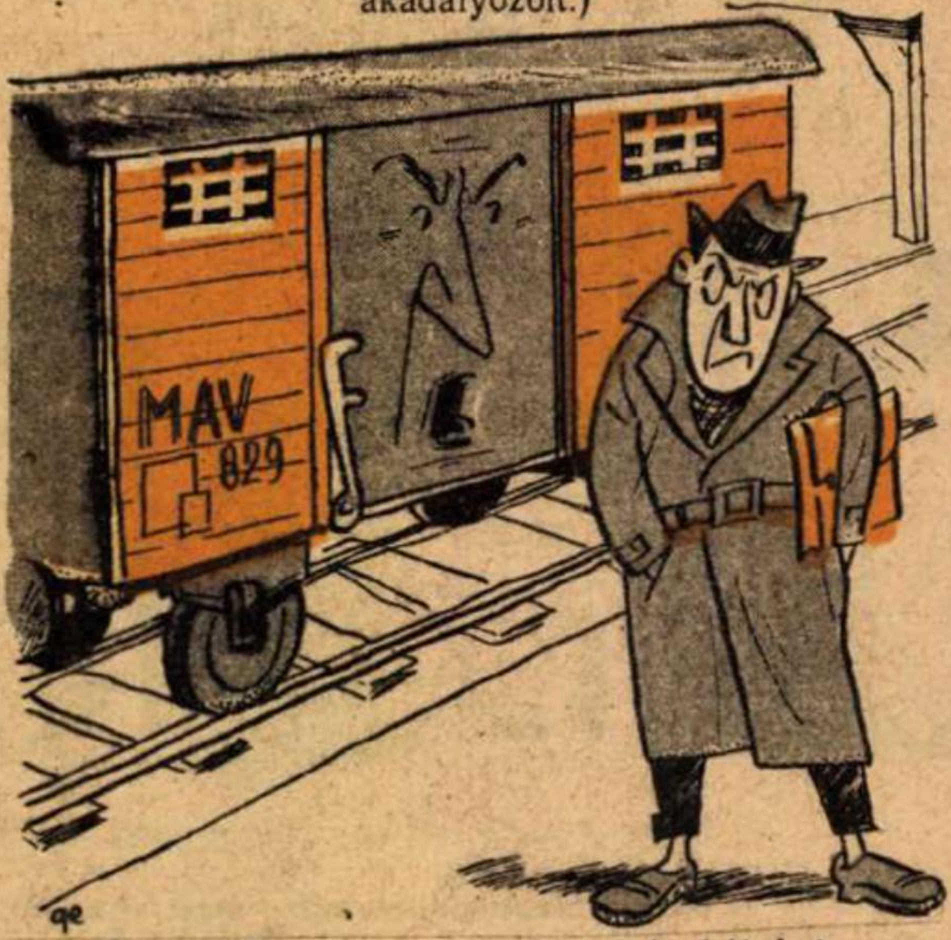
Ez itt Balogh János, aki pipázik, mialatt a többi csoporttag dolgozik. Hogy miért áll kifelé a szekere rúdja? Ezért.

A megoldott probléma

RAKASSA KI, RAKASSA

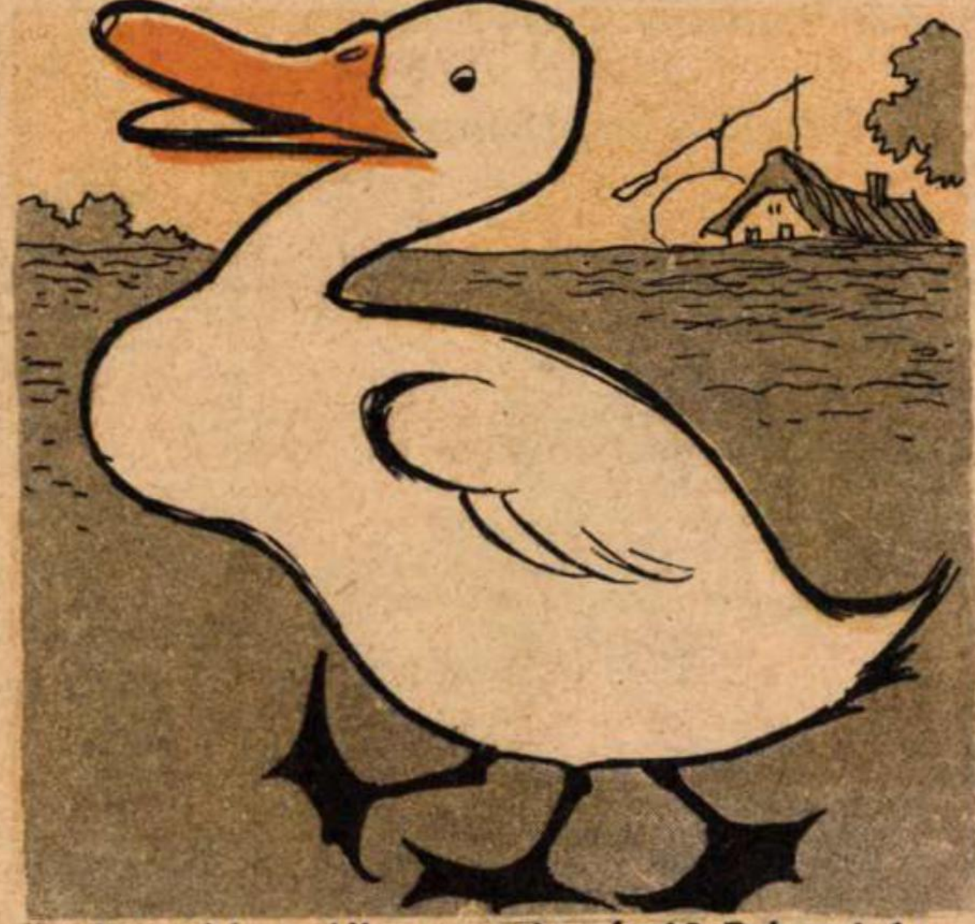
(Súlyosan megbüntetik az őszi csúcsforgalom akadályozóit.)

Vagon: Engem maga miatt már két hete nem raknak ki!

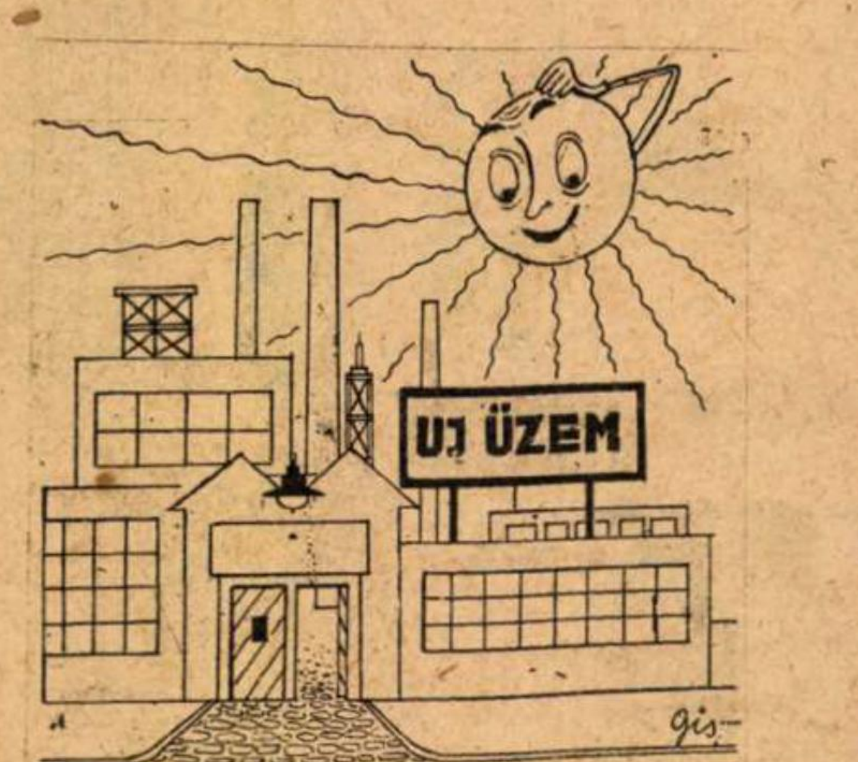
Tisztviselő: Engem maga miatt éppen most raktak ki...

MI A HIBA EZEN A KÉPEN?

Hogy három lába van a kacsának? Dehogy! Az nem hiba ahhoz képest, hogy Kovács Jánosék még nem kezdték el az őszi szántást...

341 új üzem épül az Ötéves Terv során

A nap: És még azt mondják, nincsen új a nap alatt!

Aminek nem szabadna lennie, vagy ahol a jegyzőkönyveket elsüllyesztik

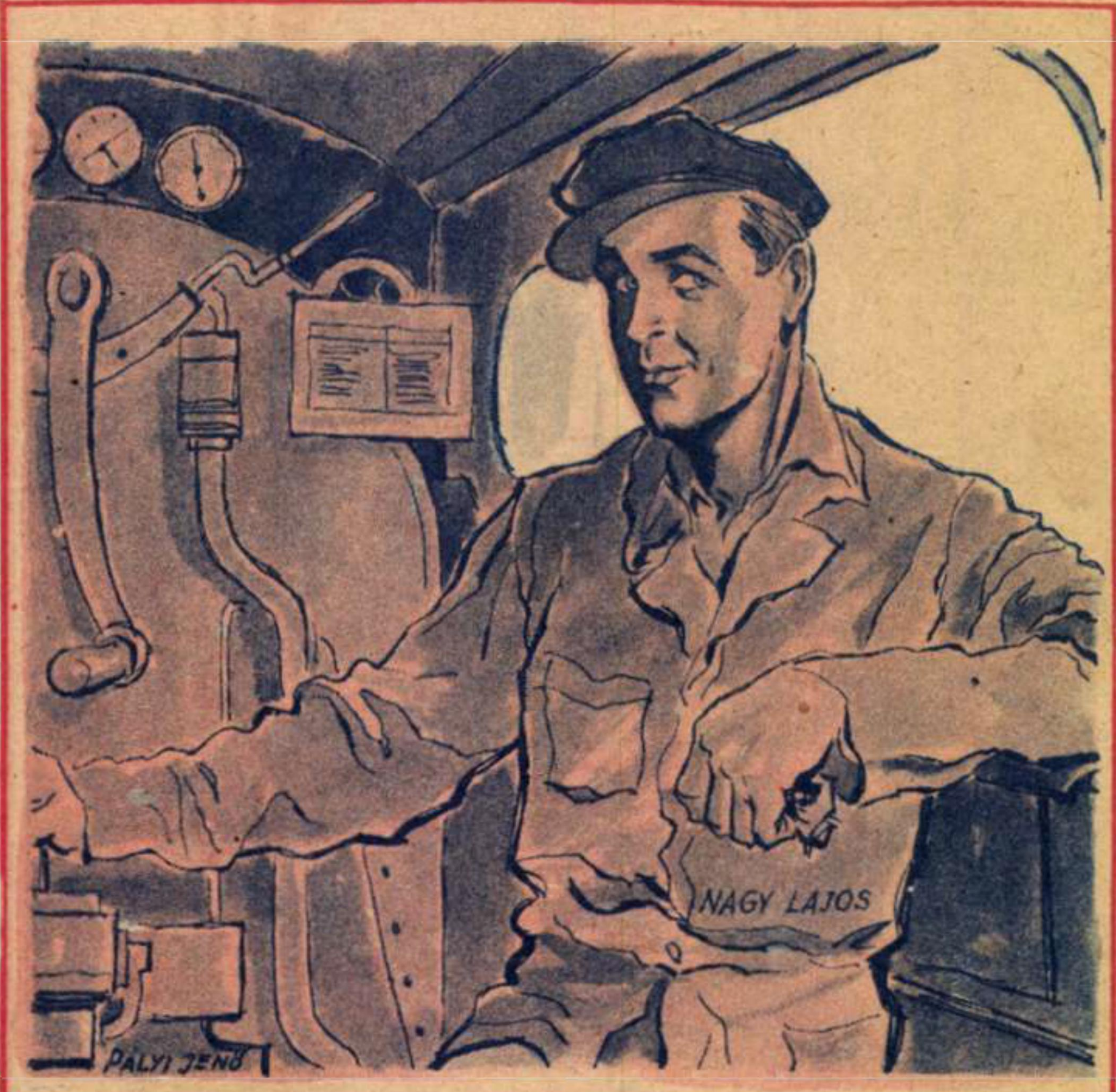

— Ötlete kitünő, jegyzőkönyvbe vesszük!
— Ejnye... Azt hittem, hogy meg fogják valósítani...

Ludas Matyi

Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: V., Alkotmány-u. 3
Telefon: 127-750, 128-031
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály: VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.
Előfizetési ügyek: Posta Központi Hirlap Irodája, V., József nádor-tér 1. Telefon: 180-850
Személyes ügyfélszolgálat: V., Roosevelt-tér 5—6
Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

Nagy Lajos mozdonyvezető

A mozdonyon

Gyerekkoromban eleinte mozdony szerettem volna lenni, csak később tértem át a mozdonyvezetői szakmára. Ki tudja, mi vonza a gyerekeket annyira a vasúthoz? Tény, hogy én is megőrültem a mozdonyért, a kanyargó füstfellegekért, az emberektől nyüzsgő állomásért. Hosszú időt kellett elfecsérelnem különféle foglalkozásokban, míg a Népi Demokrácia ezt a vágyamat is teljesítette és végre valódi mozdonyt érezhettem talpam alatt. Ez a napokban történt, amikor a 203.501-es mozdonnyal elindultam a 702-es szegedi vonalon Budapestről. Mindenekelőtt munkaruhát öltöttem, amit sajnos egy nálamnál jóval derekabb mozdonyvezetőre szabtak, úgyhogy a nadrág időnként a térdemig csúszott, viszont a vasutas sapka, amelyet a fejembe nyomtak kitűnően állt marcona arcomhoz. Ha még lettek volna is kétségeim aziránt, hogy valódi mozdonyvezető vagyok, ezt eloszlatta az inspiciáló mérnök-elvtárs, aki meglátva szakszerű öltözetemet egyenesen felém fordult a kérdéssel: „Hány tonnával megyünk?" „Háromszáznegyvennel..." vetettem oda könnyedén, „32 tengelyt viszünk." A mérnök elégedetten bólintott, de láttam a tétova tekintetén, hogy új embernek tart és nem bizik meg bennem teljesen. Éppen ezért egyszerűbbnek véltem, ha megkérem Nagy Lajos kollegámat, hogy ő indítsa meg a mozdonyt. Eleinte óvatosan haladtunk, mert ilyenkor hajnalban nyálkásak a sinek. Rákosrendezőnél nyitva volt a jelzőkar, egy csinos vasutasnő tárcsával intett, én barátságosan szalutáltam, ő visszamosolygott. A Thököly-útnál szükségét éreztem, hogy néhány lapát szenet vessek a tűzre, de csak eggyel tettem rá, mert híve vagyok az „egylapátos mozgalom"-nak. Az egyik fűtőszaktárs szerint ugyan az egylapátos mozgalom nem ezt jelenti, hanem azt, hogy takarékossági okokból minden lapát szén után be kell csukni a kazánajtót. Mindegy, én elegendőnek tartottam az egy lapátot és mondhatom, nem is volt olyan nehéz. A fűtő is ezt csinálja, csak ötszázszor egy nap.

A Nyugatiban rájártunk az első külsőre. Végigmentem a vonat mellett és ellenőriztem az összecsatolásokat. Az utasok nagy tisztelettel néztek rám, látszott rajtuk, hogy jó kezekben érzik magukat.

Amikor Pestről kifutottunk, munkám kissé megszaporodott. Hol a feszmérőket vizsgáltam, hol pedig a sebesség szabályozásával voltam elfoglalva. Derék kis gép ez az én mozdonyom! Kényelmesen veszi a 120-at, de ment ez már 156 kilométert is óránként. Csak jól kell tüzelni, célszerűen, takarékosan. Ugyanis elárulom, hogy a megtakarított szénért jutalékot kapunk, nem beszélve arról, hogy versenyben vagyunk a „Minden út jövedelmezőségéért" mozgalom keretében. Meg kell még említenem, hogy résztveszünk az 500 kilométeres mozgalomban is, ami annyit jelent, hogy a mozdonynak lehetőleg 500 kilométert kell egy nap befutnia, illetve ugyanazon a napon kell visszatérnie kiindulási helyére. Nagy Lajos elvtárs azt állítja, hogy a szerelvényünk nehezen jön, nyilván fog a fék az egyik kocsinál. Valóban, ha jól megfigyelem, én is érzek valami ilyesmit, de azért szerintem elég jól megyünk. Körülbelül 75-tel, mondja Nagy Lajos elvtárs és nem a sebességi skálát nézi, hanem a vidéket, amely elrohan mellettünk. Közben figyelnünk kell a pályát. Nagyot fütyülök a gőzsippal, az előjelző nyitva áll, ez azt jelenti, hogy a főjelző is szabad s így teljes sebességgel haladhatunk az állomás felé. A lejtőn mindig lelassítunk, hogy kihasználjuk az eleven erőt. Persze még sok más dolgunk is van az emeltyűkkel, lövettyűkkel, orsókkal és kenőpréssel. Mindezt hosszadalmas volna elmondani. Elég annyi, hogy minden baj nélkül értünk vissza Budapestre.

A Nyugatiban sóhajtva vettem le a munkaruhát és megértettem a mérnök elvtársat, aki azt mondta: igérhetnének neki bármit, nem hagyná ott a vasutat. Nekem senki sem igért semmit, mégis otthagytam. De szép volt, tanulságos és bár egész nap a gépen álltam, egy cseppet sem voltam fáradt. Egész nap játszottam.

Gádor Béla

Harc a másodpercekért

Hat óra tíz perckor léptünk be a minisztertanács vándorzászlójával kitüntetett Hámán Kató fűtőház kapuján. Mindenütt lázas munka folyik.

— Mikor indul a mi vonatunk Szegedre? — kérdeztük a fűtőház Ü. B. titkárát.

— Hét óra huszonnégy perckor — hangzott a válasz.

— Nagyszerű, akkor több mint egy óránk van az indulásig, alaposan körülnézhetünk.

— Tévedés — hűtötte le örömünket Sági elvtárs — csak húsz percük van. A mozdony, amellyel utaznak, félhétkor megy át a Nyugatiba, húsz perc alatt kell megtekinteniük a fűtőház látnivalóit. Kezdjék a csuszdánál.

Megnéztük, hogyan szállítják felvonón a szénnel teli csilléket a magasba, ahonnan gyüjtőtartályba, majd a szerkocsiba ömlik. Három perc telt el, maradt tizenhét. Rekordidő alatt megnéztük a túlzsúfolt, szűk öltözőt, és elhatároztuk, hogy a hátralévő tizenhat perc alatt a sztahanovista mozdonyvezetőkkel és fűtőkkel beszélgetünk.

— Ne felejtkezzenek meg a Számfejtőről, ahol a teljesítmények bérét számítják ki, a fűtőház Gazda-mozgalmáról, a mosástól-mosásig versenyről sem — intett bennünket az Ü. B. titkár.

Az órára néztünk, már csak tizenöt percünk volt.

— Két percet a számfejtőre fordítunk — terveztük.

Öten is mosolyogni kezdtek körülöttünk.

— Két perc alatt akarják megtalálni? Én órákig kerestem — jegyezte meg egy fűtő.

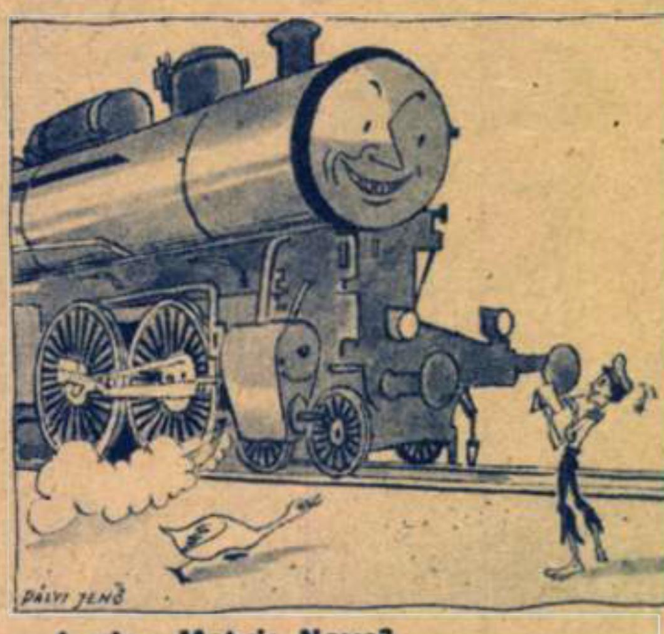
Kitűnt, hogy a Számfejtő állandóan költözködik a fűtőház egyik végéből a másikba, mert kicsi a hely és mindig nagyobb, tágabb helyiséget keresnek.

Lemondtunk a Számfejtőről és a Sasvári-brigád tagjaival beszélgettünk, akik 12 százalékkal növelték a mozdonyok forgalomban töltött idejét. Még kilenc percünk maradt. A százméteres futás országos rekordját megközelítve 10.8 másodperc alatt átszaladtunk a telek másik végébe, ahol a Gazda-mozgalom keretében az elkokszosodott szenet keverik a jó szénnel. Közben megkértük Hennyei Mihály sztahanovista fűtőt, hogy szaladjon velünk a 424-es VIT mozdonyhoz, amelyet a MÁVAG fiataljai készítettek a VIT tiszteletére. Ezt az MHK próbát is kitűnően teljesitettük, mert másfél perc alatt értünk a mozdonyhoz. A sztahanovista fűtő közben elmondta, hogy állandóan fejlődik a mosástól-mosásig mozgalom, a 424.185-ös mozdony már 33.000 kilométert ment, amíg a kazánt kimosták. Addig nem alszik ki benne a tűz.

Még öt percünk volt. Ez alatt fel kellett húznunk a két részből álló munkaruhát. Sajnáltuk, hogy a Számfejtőt nem nézhetjük meg, de az idő sürgetett. Beléptünk a legelső ajtón, leültünk egy padra és felhúztuk a ruhát. Az asztalok mellett a kilométerpénzeket számították ki. A Számfejtőben voltunk. Körülöttünk mindenki gratulált nekünk. Olimpiai rekordot javítottunk, néhány perc alatt megtaláltuk a Számfejtőt!

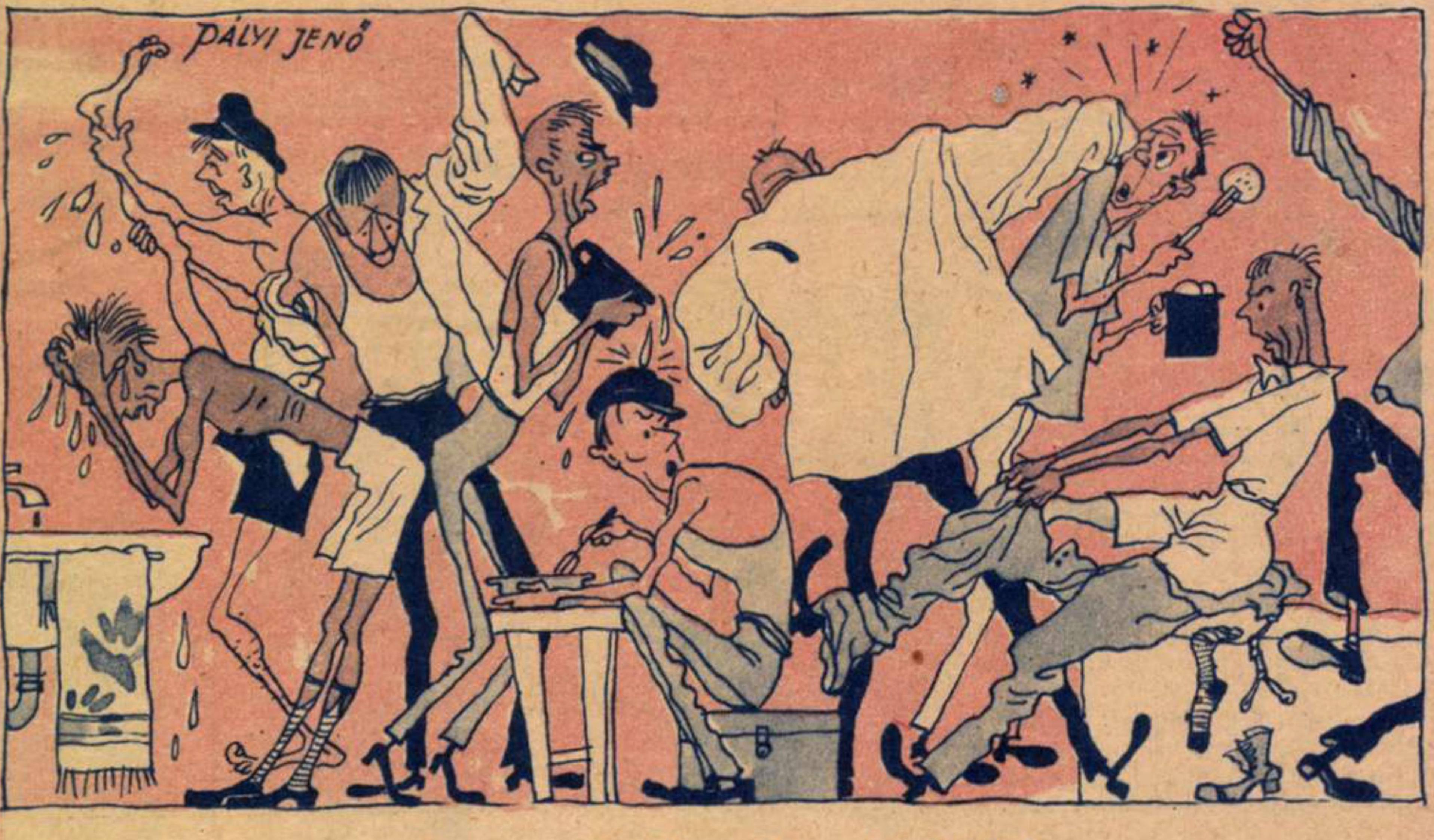
P. L.

Interju a mozdonnyal

Ludas Matyi: Neve?
Mozdony: 203.501.
Ludas Matyi: Született?
Mozdony: 1908.
Ludas Matyi: Ujjászületett?
Mozdony: 1946.
Ludas Matyi: Nincs kedve más pályára lépni?
Mozdony: Nincs. Meg vagyok elégedve a budapest—szegedi pályával.
Ludas Matyi: Résztvesz az MHK-mozgalomban?
Mozdony: Igen. Futok.
Ludas Matyi: Mennyit?
Mozdony: Mosástól mosásig.

SZŰKEK AZ ÖLTÖZŐK A FŰTŐHÁZBAN

— Nem vesztettél el egy nadrággombot, komám?
— Mutasd, milyen.
— Nem tudom megmutatni, most nyeltem le.

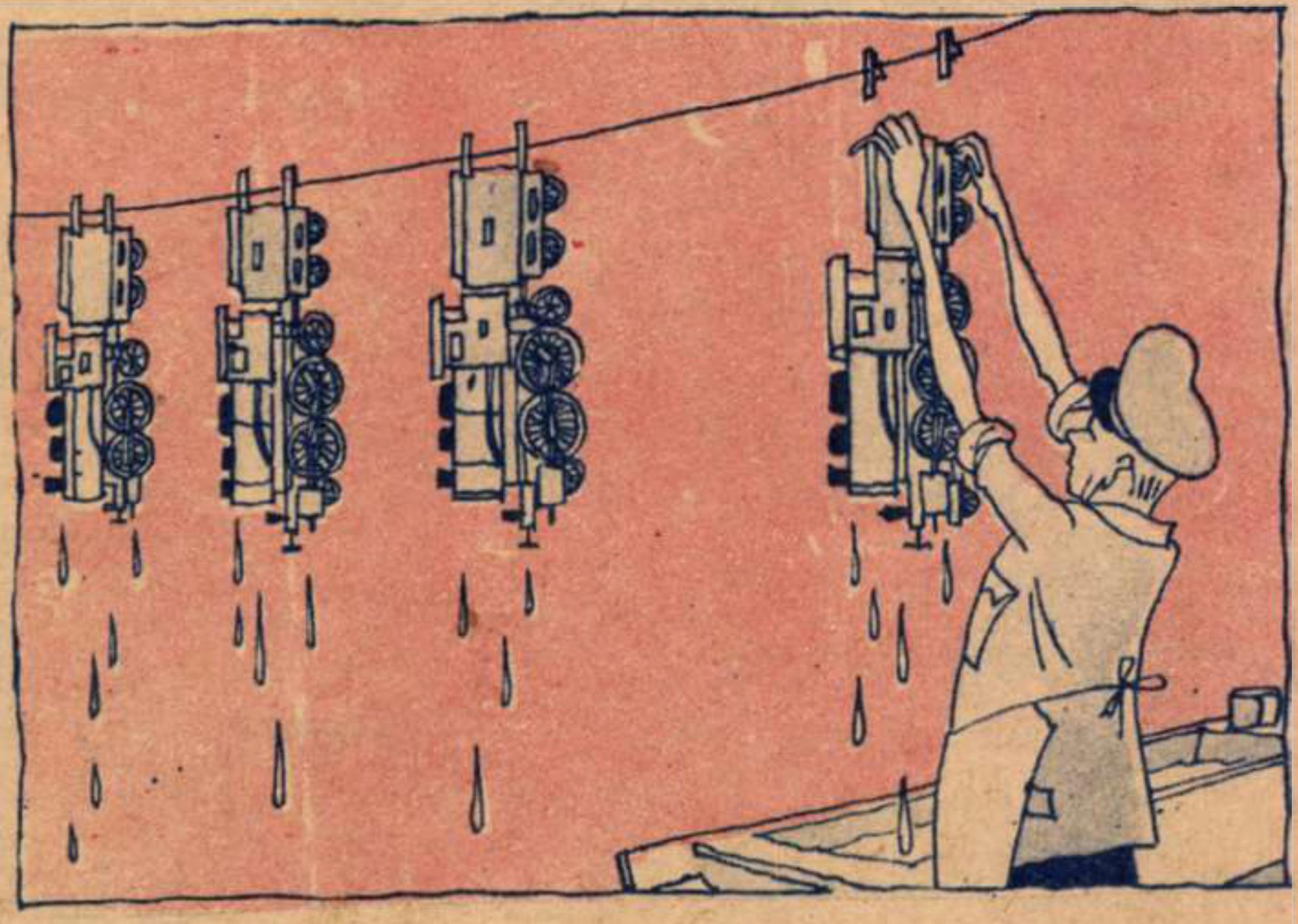
Képünk a mozdony két fűtőjét ábrázolja, akiknek az arca nem volt olyan kormos, amint a képen látható, hanem rajzolónk keze volt olyan kormos, amint a képen látható.

Párbeszéd a sínen

— Riska, gyere el a sínről, itt nem lehet viccelni, ez a vonat résztvesz az 500 kilométeres mozgalomban.

Mosástól mosásig

Naiv rajzolónk így képzelte el a mosástól mosásig mozgalmat, mielőtt a fűtőházban járt.

Jövő héten: a MOSON-MAGYARÓVÁRI mezőgazdasági GÉPGYÁRBAN